

Berit Andersen
berit@ngsob.dk

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sm@sm.dk
www.socialministeriet.dk

Sagsnr.
2018 - 2650

Doknr.
574436

Dato
29-05-2018

Kære Berit Andersen

Tak for din henvendelse, som jeg modtog den 26. april 2018, hvor du på vegne af en gruppe af forældre til voksne børn med svære handicaps skriver om problematikken om kontant tilskud til ansættelse af hjælpere efter servicelovens § 95, stk. 3 og overvågning.

Jeg kan sagtens sætte mig ind i, hvordan det må opleves ikke at kunne få den hjælp i det daglige, som I mener, er nødvendig for at dække jeres børns behov, og hvor meget det må påvirke jer som familier i hverdagen. Jeg kan derfor også godt forstå, hvis I føler jer frustrerede.

Omkring selve lovgivningen er det vigtigt for mig at understrege, at der aldrig – hverken før eller efter landsretsdommen fra maj 2015 - har været hjemmel til at give overvågning som en del af hjælpen efter servicelovens § 95, stk. 3. Kommunerne har altså aldrig haft adgang til at udmåle timer til overvågning i en ordning med kontant tilskud til ansættelse af hjælpere. Denne type ordning dækker nemlig alene det hjælpebehov, der knytter sig til personlig pleje og praktisk hjælp i hjemmet – altså hjemmehjælp.

Den eneste bestemmelse i serviceloven, som gør det muligt at yde overvågning, er § 96 om borgerstyret personlig assistance (BPA), hvor hjælpen omfatter borgerens samlede behov for pleje, overvågning og ledsagelse. Det hjælpebehov, som kan dækkes i en BPA-ordning efter servicelovens § 96 er dermed anderledes end det hjælpebehov, der falder inden for rammerne af en ordning efter servicelovens § 95, stk. 3. De to typer af ordninger kan derfor ikke sammenlignes, når det handler om, hvilket hjælpebehov de skal kompensere for.

Dernæst vil jeg også gerne sige, at jeg tager problematikken omkring overvågning meget alvorligt. Dette var også årsagen til, at jeg hen over sommeren sidste år fik lavet en undersøgelse for at få afdækket konsekvenserne, herunder også de økonomiske, ved to mulige måder at give overvågning på til borgere, der får hjælp efter servicelovens § 95, stk. 3. Samtidig har ministeriet løbende været i dialog med KL og har drøftet mulige løsninger.

Konklusionen efter dette arbejde blev dog, at der ikke vil kunne findes en løsning på overvågningsproblematikken, uden at det vil betyde store ekstra udgifter for det offentlige. Jeg vil ikke lægge skjul på, at jeg synes, at denne situation er meget ærgerlig, men jeg ser mig beklageligvis ikke i stand til at anvise midler til at dække så omfattende udgifter.

Når det så er sagt, er det vigtigt for mig at gøre opmærksom på, at kommunerne, når de udmåler hjælp efter servicelovens § 95, stk. 3, skal holde sig formålet med denne type hjælp for øje, nemlig at udmålingen skal være tilstrækkeligt rummelig til at sikre fleksibiliteten i ordningen. Kommunen skal således i udmålingen af hjælp sikre sig, at det samlede timetal i ordningen er fastsat så rummeligt, at det er muligt at dække borgerens samlede behov for personlig pleje og praktisk hjælp samtidig med, at ordningen kan hænge sammen.

Såfremt I som forældre oplever, at kommunerne i de konkrete sager ikke tager tilstrækkeligt hensyn til jeres børns samlede hjælpebehov ved udmålingen af hjælp, vil jeg opfordre jer til at klage til Ankestyrelsen.

Med venlig hilsen
Mai Mercado